Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 19. Den 15. Juni 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Joseph F. Smith,

afholdt Torsdag Morgen den 11te April, 1878, over Levningerne af Emma, Datter af Ældste Daniel H. og Emeline Wells.
(Fra «Deseret News.»)

Medens jeg sad og lyttede til Sangen, kom det til mit Sind, at jeg ved at gjøre nogle faa Bemærkninger ved denne Lejlighed vilde oplæse endel af en Aabenbaring, given til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 27de December 1832; idet jeg troer, at vi kunne høste nogen Trøst og Opmuntring saa vel som Oplysning deraf.

Han oplæste derefter det syvende Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog, Side 38, fra det 3die til det 32te Vers, begge indbefattede.

Disse ere Guds Ord til os, Ord, der ikke bleve udtalte i nogen fjern Tidsperiode og overleverede til os gjennem vore Fædres Traditioner, men de ere den Almægtiges Ord, der bleve direkte talte til vore Brødre, som vare udvalgte af Gud til at være hans Mund og Aabenbarere i denne Tid. De ere derfor Ord af Sandhed og evigt Liv, Ord, paa hvilke vi kunne forlade os med den mest fuldkomne Tillid, uden Tvivl eller Vaklen eller Frygt for at give efter for en tom Philosophies Luner, thi de ere ikke Menneskers Ord, men Guds.

Det er godt for os at indse, om vi muligt kunne, og vi kunne, dersom vi nyde en tilstrækkelig Del af Guds Aand, at vi leve i en Tidsalder, i hvilken Faderen i Himmelen har bestemt at besøge sine Børn, idet han tilkjendegiver sig ved at udtale sin Lov og sit Ord med sin egen Mund og ved sin egen Nærværelse. Dersom vi altid kunne indse dette, forekommer det mig, at vi ville sætte større Tillid til det evige Livs Ord, som er kommet til os; vi ville derved blive bragte til at leve saa nær til Herren, og blive saa tro i Udførelsen af vore Pligter som Guds Pagtens Folk, at vore Hjerter ville brænde med taknemlig Glæde, vi ville hver Dag føle os dragne til det, som er behageligt og antageligt for Herren, og vi ville undgaa endog Synet af det Onde. I alle Livets forskjellige Stillinger ville vi aldrig forglemme ham, være ulydige.

mod hans Vilje, eller forsømme en Pligt; men vi ville blive i Evangeliets Pagt, i Guds og vore Medskabningers Kjærlighed, og idet vi gjøre Retfærdighedens Gjerninger ikke undlade at benytte en Lejlighed til at gjøre Godt. Det er nødvendigt for os at forstaa disse Ting og bevare dem i Sindet i den Hensigt at holde os til den Lov, der er bleven given til os, hvoraf jeg har læst en Del for Eder; og som er nødvendig for os at adlyde, forat vi kunne blive befundne overholdende den celestiale Lov, og forat vi kunne blive levendegjorte med hin Herlighed, saa vore Sjæle, hvilke ere vort Legeme og Aand forenet, kunne blive forløste, gjengivne til Liv og Udødelighed og besidde Herligheds og Ophøjelses Kroner, hvilke kun kunne opnaaes i det celestiale Rige, med andre Ord, forat vi kunne blive levendegjorte til celestial Herlighed og annamme en Fylde deraf, ifølge denne Aabenbaring. Gud har givet Love til at styre alle hans Skabelser, og særligt har han givet Love til at styre sit Folk, der ere hans Sønner og Døttre. Vi ere komne her for i en kort Tid at opholde os i Kjødet, forat erholde Tabernakler til vore udødelige Aander, eller med andre Ord, vi ere komne i det Øjemed at udføre en Gjerning lig den, som blev fuldført af den Herre Jesus Kristus. Hensigten med vor jordiske Tilværelse er, at vi kunne erholde en Fylde af Glæde, og at vi kunne blive Sønner og Døttre af Gud i Ordets mest udstrakte Betydning, blive Guds Arvinger og Medarvinger med Jesus Kristus, forat blive Konger og Præster for Gud og arve Herlighed, Herredømme, Ophøjelse og Throner og enhver Magt og Egenskab, som er udfoldet og besiddet af vor himmelske Fader. Dette er Hensigten med vor Tilværelse paa denne Jord. Forat opnaa denne ophøjede Stilling er det nødvendigt, at vi gjennemgaa denne dødelige Erfaringsskole eller Prøvestand, i hvilken vi maa gjøre os værdige, formedelst Bistand af vor ældre Broder, Jesus. Aanden uden Legemet er ikke fuldkommen, den er ikke uden Legemet istand til at besidde en Fylde af Guds Herlighed, og derfor kan den ikke opfylde sin Bestemmelse uden Legemet. Vi ere forud bestemte til at blive dannede i Lighed med den Herre Jesum Kristum, og forat vi kunne blive lig ham, maa vi følge i hans Fodspor, indtil vi helligjøre os ved Sandheds og Retfærdigheds Lov. Denne er det celestiale Riges Lov, og naar vi dø, vil dens Kraft bringe os frem paa den første Opstandelses Morgen, iklædte Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. Medmindre vi holde den Lov, som Gud har given til os i Kjødet, hvilken vi have det Privilegium at modtage og forstaa, kunne vi ikke blive levendegjorte ved dens Herlighed, ejheller kunne vi modtage Fylden deraf, og det celestiale Riges Ophøjelse.

„Der er én Lov, ufravigelig bestemt i Himlen, før Verdens Grundvold blev lagt, formedelst hvilken alle Velsignelser ere udlovede, og naar vi erholde nogen Velsignelse fra Gud er det ved Lydighed til den Lov, formedelst hvilken den er udlovet."

Vi maa derfor lære Himlens Love, hvilke ere Evangeliets Love, leve og adlyde dem af vort ganske Hjerte, og i Tro forblive i dem, idet vi derved fuldkommengjøre os til at modtage Fylden af hint Riges Herlighed. Jeg gjør disse Bemærkninger, ikke til den Afdøde, men til de Levende, til Eder saavel som til mig selv, som endnu dvæle i Kjødet forat bekjæmpe den menneskelige Naturs Svagheder og Skrøbeligheder, som endnu maa lære ved Erfaring, saa at vi maa blive belærte om de Ting, der ere nødvendige at kjende, paa det at vor Løbebane her

kan sikkre os den største Belønning i vor Gud og Faders Nærværelse.

Vi ere ikke samlede her forat gruble over vor Sorg over dette vort midlertidige Tab, ved saaledes at være bleven berøvet, maaske kun for en lille Stund, Selskabet og Ledsagelsen af en Datter, Søster og Ven, thi Taarer ere tildels udtømte, og Sorgen er for Størstedelen mildnet ved den Kjendsgjerning, at vort Tab er hendes Vinding. Hun er bleven udfriet fra en Verden af Sorg, Ængstelse og Smerte, og hviler nu fra sine jordiske Arbejder. Hendes Stilling er velsignet, thi hun har udført sin Mission paa Jorden, hun har gjort sit Navn æret mellem de Retskafne og Sande af Guds Folk, hun har stridt den gode Strid og har nu taget Afsked og er gaaet til sit gamle Hjem, hvorfra hun kom. Hvad har hun tabt? Simpelthen, hendes jordiske Venners Selskab, men ikke i den Udstrækning, som vi savne hende; thi jeg troer, at det Højere altid kan forstaa det Ringere, men det Ringere kan kun forstaa det Højere, som det fra Tid til anden maatte blive aabenbaret ved Lysglimt fra den Hellig Aand. Medens vi ere dødelige, hviler der et Slør over os, og vi se som igjennem et dunkelt Glas, vi se kun stykkevis, og det er vanskeligt for os at forstaa selv de mindste Ting, vi staa i Forbindelse med. Men naar vi iføres Udødelighed, vil vor Stilling blive meget forskjellig, vi opstige til en udvidet Kreds, endskjøndt vi ikke ville blive fuldkomne strax efter vor Bortgang fra Legemet, thi Aanden uden Legemet er ikke fuldkommen, og Legemet uden Aanden er dødt. Den fra Legemet løste Aand er ikke fuldkommen i Tidsrummet mellem Legemets Død og dets Opstandelse af Graven, følgelig er den ikke forberedt til at indgaa til det celestiale Riges Ophøjelse; men den har det Privilegium at befinde sig i udødelige Væseners Midte og til en vis Grad at nyde Guds Nærværelse, ikke hans Herligheds Fylde, ikke Fylden af den Belønning, som vi eftertragte, og som vi ere bestemte til at modtage, dersom vi befindes tro til det celestiale Riges Lov, men kun tildels. Den retfærdige Aand, der forlader denne Jord, er anvist Plads i Guds Paradis, den har dens Privilegier og Hædersbevisninger, der langt overgaae menneskelig Fatteevne; og idet den nyder den delvise Belønning for sin retfærdige Vandel paa Jorden, fortsætter den i denne Virkekreds sin Gjerning, og er i denne Henseende meget forskjellig fra det Legemes Tilstand, hvorfra den blev befriet. Thi medens Legemet sover og hensmuldrer, modtager Aanden en ny Fødsel, for den er Livets Porte aabnede, den er født paany til Guds Nærværelse. Vor elskede Søsters Aand blev, idet den tog Afsked fra denne Verden, født paany til Aandeverdenen, idet den vendte tilbage dertil fra den Mission, den havde udført i denne Prøvestand, efter at have været nogle faa Aar fraværende fra Fader, Moder, Slægtninge, Venner og Naboer, og fra Alt, hvad der var den kjært, den er vendt nærmere tilbage til Hjemmets Kreds, til gamle Forbindelser og Scener, meget paa samme Maade som en Mand, der kommer hjem fra en fremmed Mission og gjenforenes med sin Familie og Venner og nyder Hjemmets Glæder og Behageligheder. Dette er hendes Stilling, hvis Levninger nu ligge foran os, eller Enhvers, der har været tro til Dyd og Renhed, medens de vandrede hernedentil; men særligere for dem, som her havde det Privilegium at adlyde Evangeliet, og som levede sande og trofaste i dets Pagter. I Stedet for at fortsætte her iblandt verdslige Ting, omgivne, som vi ere, med en falden Verdens Svagheder, og Gjen=

stand for jordiske Bekymringer og Sorger, ere de udfriede fra dem, for at indgaa til en Glædes, Herligheds og Ophøjelses Tilstand, ikke til en Fylde heraf, men forat afvente de Retfærdiges Opstandelses Morgen, forat komme frem af Graven, forløse Legemet, og blive gjenforenede med det og saaledes faa en levende Sjæl, en udødelig Tilværelse, for aldrig mere at dø. Efter at have fuldført sin Gjerning, og efter at have gjennemgaaet sin jordiske Prøvestand, og have udført sin Mission herneden, er den beredt for det celestiale Riges Kundskab, Herlighed og Ophøjelse. Saaledes gjorde Jesus, og han er vor Forløber og vort Mønster. Den Sti, han udpegede, skulle vi vandre paa, dersom vi nogensinde forvente at dvæle i og blive kronede med ham i hans Rige. Vi maa adlyde og sætte vor Tillid til ham, idet vi vide, at han er Verdens Frelser.

Det er ikke vanskeligt for mig at tro dette; jeg læser Biblen, hvori jeg finder Beretninger om mange af hans Gjerninger, Udsagn, Forskrifter og Exempler. Og jeg troer ikke, at nogen oprigtig, rettænkende Mand eller Kvinde, der besidder almindelig Forstand, kan læse Evangelierne i det nye Testamente og de Vidnesbyrd, der ere givne deri om Frelseren, uden gjennemtrængende, erkjendende Følelser af, at han var, hvad han udgav sig for at være. Thi ethvert oprigtigt, rettænkende Menneske er, mere eller mindre, i Besiddelse af den Hellig Aand, og dette hellige Sendebud bærer i Menneskets Hjerte Vidnesbyrd om Guds Ord, og naar alle Saadanne læse disse inspirerede Skrifter med Oprigtighed i Hjertet og Ydmyghed i Aanden, uden Fordomme og falske Forestillinger, som ere opstaaede ved Traditioner og fejlagtig Belærelse; da bærer Herrens Aand Vidnesbyrd i umiskjendeligt Sprog og meddeler fuldstændig Overbevisning; jeg troer derfor, at Jesus var Kristus, Frelseren, Faderens Enbaarne, og dette endogsaa ved at læse i Biblen, men ere vi afhængige af Biblen for denne Overbevisning og Kundskab? Nej, Herren være lovet, at vi ikke ere. Hvad have vi foruden til at meddele denne Kundskab og bekræfte dette Vidnesbyrd? Vi have Mormons Bog, „Ephraims Træ", som er kommen til os ved Guds Gave og Kraft, hvilken ogsaa vidner om ham, og hvilken aabenbarer til os en Beretning om hans Mission og Gjerninger iblandt dette Fastlands Indbyggere efter hans Opstandelse fra de Døde, da han kom til dette Land for at besøge sine „andre Faar" og forene dem i samme Fold, saa at de alle kunde blive hans Faar, og han deres store Faarehyrde. Foruden den Overbevisning, som Bogen selv bringer med sig, have vi ved Siden heraf hans Vidnesbyrd, som oversatte den, og som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, ligeledes de andre Vidners, der for hele Verden bevidnede, at de saa Pladerne og Indgraveringerne derpaa, disse Plader bleve dem viste af en Guds Engel, der erklærede, at Bogen var bleven rigtig oversat, ved Guds Gave og Kraft, og i Lydighed til guddommelig Befaling bære disse Vidner Vidnesbyrd om, hvad de saa og hørte. Her ere altsaa to Vidner, Biblen og Mormons Bog, der begge bære Vidnesbyrd om den samme Sandhed, at Jesus var Kristus, at han døde og lever igjen, efter at have brudt Dødens Baand og sejret over Graven. Dette sidst tilføjede Vidnesbyrd om denne Kjendsgjerning have de Sidste Dages Hellige foruden det, som den kristne Verden besidder, hvilken ikke troer paa Mormons Bog.

Men er dette Alt? Nej, vi have en anden Bog her, Lærdommens og Pagtens Bog, der indeholder Aabenbaringer

fra Gud gjennem Profeten Joseph Smith, der levede samtidig med os selv. De ere Kristi Ord, der erklære, at han var den samme, som kom til Jøderne og blev fæstet paa Korset, blev lagt i Graven, brød Dødens Baand og kom frem af Graven, at han var den samme, der kom til Nephiterne paa dette Kontinent, der, da han var ved at tage Afsked fra dem, erklærede, at han vilde gaa for at besøge de ti Stammer, som Faderen havde ført bort, idet han havde det samme Maal for Øje, som han havde med at besøge Nephiterne. Her er altsaa et andet Vidnesbyrd om denne guddommelige Sandhed, følgelig have vi tre Vidner. Ved to eller tre Vidners Mund, siges der, skulle alle Ting stadfæstes, og ved Vidnesbyrd af to eller tre Vidner skulle vi staa eller blive fordømte.

Men vilde dette tilfredsstille mig? Maaske, dersom jeg ikke kunde erholde yderligere Lys eller Kundskab. Men naar større Lys kommer, og jeg har det Privilegium at gjøre mig selv Besidder deraf, da kunde jeg ikke forblive tilfredsstillet med det mindre. Vi kunne aldrig blive tilfredse eller lykkelige herefter, undtagen vi modtage en Fylde af det Lys og de Velsignelser, der ere beredte for den Retfærdige. Dette vil tildels udgjøre de Fordømtes Elendighed, Sorg og Sjælekval, dem, der forkaste Sandheden, naar den tilbydes dem, thi deres Øjne ville blive aabnede for at beskue en Del af det større Lys, Ophøjelse og Glæde, som de kunde have erholdt, men som er uigjenkaldelig fortabt for dem paa Grund af deres Ulydighed og slette Handlinger. Derfor siger jeg, vi kunne ikke blive tilfredsstillede med noget mindre end en fuldstændig Frelse i Guds Rige; vor Glæde kan ikke blive fuldkommen, undtagen vi opnaa en Fylde af Kundskab. Følgelig er jeg ikke tilfredsstillet med Biblen, Mormons Bog eller Lærdommens og Pagtens Bog. Alle disse tre ere ikke tilstrækkelige for mig af den Grund, at større Privilegier ere blevne aabenbarede for Mennesket, og de ere indenfor Alles Rækkeevne, der leve paa Jorden. Derfor kunde jeg ikke blive tilfredsstillet, før jeg fuldstændig havde draget Nytte af mine Privilegier.

Det er os givet at kjende disse Ting for os selv. Gud har sagt, at han vil vise os disse Ting, og i dette Øjemed er den Hellig Aand bleven meddelt til Alle, der ere berettigede til den formedelst Lydighed, hvilken bærer Vidnesbyrd om Faderen og om Sønnen, og tager ogsaa de guddommelige Ting og viser dem for Mennesket. Den Hellig Aand bekræfter de Overbevisninger, som vi forud maatte have havt med Hensyn til Sandheden, idet den giver os en fuldstændig Forsikkring om deres Rigtighed, og gjennem den opnaa vi en personlig Kundskab, ikke som En, der er bleven lært, men som En, der har set, følt, hørt og kjender for sig selv.

Idet jeg staar for Eder, mine Brødre og Søstre, som et ydmygt Redskab i Guds Haand, bevidner jeg, ikke i Kraft af den Kundskab jeg maatte have udledet af Bøger, men ved Guds Aabenbaringer til mig, at Jesus er Kristus; jeg veed, at min Forløser lever; jeg veed, „at omend Ormene maatte ødelægge dette Legeme, skal jeg dog i mit Kjød se Gud, og jeg skal beskue ham for mig selv, og ikke for nogen Anden." Dette Lys er kommet til mig og er i mit Hjerte og Sind, om det bærer jeg Vidnesbyrd, formedelst og ved det vidner jeg, og jeg veed, hvorom jeg taler. Gud har kaldet mig, i Forening med mine Brødre, til denne Mission, og dette er vort Vidnesbyrd til den ganske Verden. Jeg siger derfor, der er ingen Død her, i Stedet for Død er der Liv for den He-

dengangne. Det, som vi kalde Død, er blot dette jordiske Støvs Slummer og Hvile, og dette kun for en lille Tid, medens Aanden, Livet, er gaaet hen for at nyde deres Nærværelse og Selskab, hvorfra den kom, og hvortil den er glad ved at vende tilbage igjen. Og dette vil blive den Retfærdiges Stilling indtil Opstandelsens Morgen, da Aanden vil have Magt til at fremkalde den livløse Form, for at blive gjenforenet med den, og de blive begge tilsammen en levende Sjæl, et udødeligt Væsen, fyldt med Guds Lys og Kraft. Jeg er et Vidne om disse Ting. Er jeg alene? Nej, der er Titusinder idag, der kunne bære dette Vidnesbyrd. De kjende det for dem selv, Gud har vist det for dem, de have annammet den Hellig Aand, som har baaret Vidnesbyrd om disse Ting i deres Hjerter, og de ere ligeledes ikke afhængige af Bøger eller en Andens Ord, thi de have selv modtaget en Kundskab fra Gud, og veed, som han veed, og ser, som han ser, med Hensyn til disse tydelige og kostelige Ting.

Hvad Grund have vi til at klage? Ingen, undtagen den, at vi for nogle Dage ere berøvede Selskabet af En, hvem vi elske. Og dersom vi staa trofaste, medens vi ere i Kjødet, ville vi snart følge efter og være glade ved, at vi havde det Privilegium at gjennemgaa Dødeligheden, og at vi levede paa en Dag, i hvilken det evige Evangeliums Fylde blev prædiket, ved hvilket vi ville blive ophøjede, thi der er ingen Ophøjelse uden ved Lydighed til Loven. Enhver Velsignelse, Privilegium, Herlighed eller Ophøjelse bliver kun opnaaet ved Lydighed til den Lov, formedelst hvilken samme er udlovet. Dersom vi ville adlyde Loven, skulle vi modtage Belønningen, men vi kunne ikke modtage den paa noget andet Grundlag. Lad os da glæde os i Sandheden, ved Gjengivelsen af Præstedømmet, hin Fuldmagt, der er givet til Mennesket, i Kraft af hvilken Herren billiger i Himlen, hvad Mennesket gjør paa Jorden. Herren har undervist os om de Ordinancer i Evangeliet, ved hvilke vi kunne fuldkommengjøre vor Ophøielse i hans Rige. Vi leve ikke som Hedningerne uden Lov; det, der er nødvendigt for vor Ophøjelse, er bleven aabenbaret. Vor Pligt er derfor at adlyde Lovene, da skulle vi modtage vor Belønning, ligemeget om vi hensove i Barndommen, Manddommen eller Alderdommen, det er alt ligemeget; saa længe som vi leve efter det Lys, vi besidde, skulle vi ikke gaa tabt af nogen Velsignelse eller blive berøvet noget Privilegium; thi der er en Tid efter dette dødelige Liv, og der er en Vej lagt, ad hvilken vi kunne opfylde vort Skabelses Maal og Bestemmelse og fuldbyrde det hele store Værk, som vi ere sendte forat udføre, skjøndt det kan strække sig langt ind i Fremtiden, førend vi fuldeligen fuldbyrde det. Jesus havde ikke fuldendt sin Gjerning, da hans Legeme blev ihjelslagen, heller ikke fuldendte han den efter sin Opstandelse fra de Døde; endskjøndt han havde opfyldt det Øjemed, hvorfor han dengang kom paa Jorden, havde han dog ikke fuldført hele sin Gjerning. Og naar vil han? Ikke før han har forløst og frelst hver Søn og Datter af vor Fader Adam, som nogensinde vil blive født paa denne Jord indtil Tidens Ende, undtagen „Fortabelsens Børn". Det er hans Mission. Vi ville ikke fuldende vor Gjerning, før vi have frelst Alle, der ere afhængige af os; thi vi skulle blive Frelsere paa Zions Bjerg, saa vel som Kristus. Vi ere kaldede til denne Mission. De Døde ere ikke fuldkomne uden os, ejheller ere vi uden dem. Vi have en Mission at udføre for dem og paa deres Vegne, vi have et vist Arbejde at udføre for at be-

frie dem, som paa Grund af deres Uvidenhed og de ugunstige Omstændigheder, hvori de vare stillede, medens de opholdt sig her, ere uforberedte for det evige Liv; vi skulle aabne Døren for dem ved at udføre Ordinancer, som de ikke kunne udføre for dem selv, og som ere væsentlige og nødvendige for deres Forløsning fra „Forvaringsstedet" for at komme frem og „leve for Gud i Aanden, og blive dømte i Lighed med Mænd i Kjødet".

Profeten Joseph Smith har sagt, at dette er en af de vigtigste Pligter, der paahviler de Sidste-Dages Hellige. Og hvorfor? Fordi dette er Tidernes Fyldes Husholdning, der vil indlede den tusindaarige Fredsregjering, i hvilken alle Ting, der ere udtalte ved de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse, maa blive opfyldte og alle Ting forenede, baade de, som ere i Himlen, og de paa Jorden. Vi have faaet dette Værk at udføre, eller idetmindste hvad vi kunne udføre deraf, idet vi overlade Resten til vore Børn, i hvis Hjerter vi skulle indpræge dette Værks Betydning, og opdrage dem i Kjærlighed til Sandheden og i Kundskab om disse Principer, saa at naar vi gaae bort, efter at have gjort Alt, hvad vi kunne gjøre, at de da kunne optage Arbejdet og fortsætte det, indtil det er fuldført.

Maa Herren velsigne denne berøvede Familie, og trøste den i dens Tab. De, der dø i Herren, skulle ikke smage Døden. Da Adam nød af den forbudne Frugt, blev han udstødt fra Guds Nærværelse til yderligt Mørke. Det er, han blev udelukket fra hans Herligheds Nærværelse og Privilegiet af hans Selskab, hvilket var aandelig Død. Dette var den første Død, dette var i Sandhed Død; thi han blev udelukket fra Guds Nærværelse, og Adams Efterkommere have lige siden da lidt Straffen af denne aandelige Død, der er Banlysning fra hans Nærværelse og hellige Væseners Selskab. Denne første Død vil tillige blive den anden Død. Nu, vi se paa de dødelige Levninger af vor hedengangne Søster, hendes udødelige Del er gaaet bort. Hvorhen? I yderligt Mørke? Banlyst fra Guds Nærværelse? Nej, men født paany til hans Nærværelse, gjenindsat eller født fra Død til Liv, til Udødelighed og Salighed i hans Nærværelse. Dette er altsaa ikke Død, og dette er Tilfældet med alle de Hellige, der dø i Herren og Evangeliets Pagt. De vende tilbage fra Dødens Midte til Livet, hvor Døden ingen Magt har. Der er ingen Død undtagen for dem, der dø i Synd, uden det visse og sikre Haab om de Retfærdiges Opstandelse, der er ingen Død, naar vi vedblive i Kundskab om Sandheden og i Haab om en herlig Opstandelse. Liv og Udødelighed er bragt for Lyset formedelst Evangeliet, følgelig er der ingen Død her, her er en fredelig Slummer, en rolig Hvile for en lille Stund, og da vil hun komme frem igjen, for at glæde sig ved dette Tabernakel. Dersom der er Noget, manglende med Hensyn til de Ordinancer, der henhøre til Herrens Hus, som er bleven undladt eller ikke naaet, saadanne Forbringer kunne blive udførte for hende. Her ere hendes Fader og Moder, hendes Brødre og Søstre, de kjende den Vej at følge, de kjende de Ordinancer, der ere nødvendige at udføre for at sikre enhver Velsignelse og Privilegium, som det var muligt for hende at have modtaget i Kjødet. Disse Ordinancer ere blevne aabenbarede til os i det samme Øjemed, at vi kunne blive fødte til Lyset fra dette Mørkes Midte, fra Døden til Livet.

Vi leve altsaa, vi dø ikke, vi glæde os ikke til Døden; men vi glæde os til Liv, Udødelighed, Herlighed, Ophøjelse,

og til at blive levendegjorte til det celestiale Riges Herlighed, og modtage endog en Fylde af samme. Dette er vor Bestemmelse; dette er den ophøjede Stilling, som vi kunne opnaa, og der er ingen Magt, der kan tage eller røve den fra os, dersom vi vise os trofaste og bestandige i Evangeliets Pagt.

At Herren maa velsigne, trøste og lindre hans Tjeners Familie, som er kaldet til at begræde dette øjeblikkelige Tab, at de midt i deres Kummer, medens deres Sorg ikke finder Lindring i Taarer, lydigt maa bøje sig for Himlens Vilje, og i Taknemlighed og Taksigelse prise ham, „hvorfra alle Velsignelser udgaa". Og at Herren maa hjælpe os til at blive trofaste, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Juni.

Noget mere end Daab.

Det er ikke usandsynligt, at Mange, som lytte til de Ældstes Prædiken, have sluttet, at Daabens Ordinance alene er Begyndelsen og Enden af deres Prædiken, at de tillægge den en utilbørlig Betydning, og at Underkastelse dertil udgjør den Frelse, saa ønskelig for Menneskene og saa vigtig for Guddommen, at den krævede hans Søns Aabenbarelse.

Mange besøgende religiøse Mennesker synes, at de savne hin Salvelse, hint ydre Skin af Hellighed, som for dem er udenfor Ordinance, og som de formode staar langt herover; de savne hin overtalende Tone, hint paatagne, hellige Skin, hin uvirksomme og faa meget tilskuebaarne Tro paa Jesus, hin indtrængende Henvendelse, som bønfalder, indvirker paa og rettes til Følelserne og fanger det indre Menneske; de savne hin Lovprisning af Jesus, den, som i rørende Enkeltheder fortæller om hans underfulde Kjærlighed, peger til hans aabne Saar, fremsætter i højtidelige Toner Fortællingen om hans Kors og udpeger sin Moral med det blodige Træ, som med utrættelig Vedholdenhed forkynder om Blodet, lovpriser Blodet, mangfoldiggjør Blodet og beskriver med næsten oprørende Smag og Enkeltheder det store Sonoffers Sved, Blod, Kors, Klager og Død, som „døde, forat Menneskene kunde leve."

Denne Taushed ansees for at antyde en Mangel paa Tro paa Jesus, en Mangel paa Kundskab med Hensyn til hans underfulde Gjerning og en Mangel paa hint Liv, som skulde karakterisere den sande Troende og den oprigtige Kristen og gudfrygtige Menneske. Nu, hvor sand Tro existerer, er der ingen Fanatisme, idet vor Opførsel ledes ved vor Dømmekraft, vore Handlinger styres af vor Forstand, og der er Ligevægt tilstede formedelst en ret Forstaaelse af den Stilling, den ene Sandhed indtager overfor den anden, og den Betydning, enhver af dem har, naar den føjes til den beslægtede Sandhed. Paa den anden Side kan der være megen Nidkjærhed og dette dog ikke overensstemmende med Kundskaben; der kan være megen Raaben „Herre, Herre" og dog kun lidt Gjøren af, hvad han fordrer

af os; der kan være megen tilsyneladende Hengivenhed og megen Bekjendelse med Læberne, og dog kun lidt Kjærlighed og kun ringe Gjerninger, saa at vi for ret at forstaa, for ret at opdage en anerkjendt Leders Indhold og Værd maa visseligen skue under Overfladen, og bag dette udvortes Skue af Pomp og Formler, og selv da tage vi undertiden fejl.

Vi ere overbeviste om, at Jesus ikke havde nær saa stort et Skin af udvortes Hellighed som Jødernes Ledere og Ypperste; at de Skriftlærde og Pharisæer holdt meget længere Bønner og det paa Gaderne og med lange Ansigter, imedens de udviste alle udvortes Ting paa Gudsfrygt, og dog vare deres Gjerninger onde, deres Hjerter fordærvede, og de forkastede Frelseren.

Nu med dette i Betragtning kan det dog være, at Israels Ældste have i Virkeligheden ligesaa megen Kjærlighed for Jesus, ligesaa megen Agtelse for hans Myndighed, ligesaa god Opfattelse af hans Mission og af det System, som han aabenbarede, de Ordinancer, han oprettede, de Sandheder, han lærte, de Lærdomme, han forkyndte og de Maal, han tilstræbte, som de, der have et mere helligt Væsen, en mere opsigtvækkende, larmende Bekjendelse og en mere anseet Stilling, forsaavidt som Verdens Dom betræffer. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige kan være kjærere for Gud og Himlen nærmere, være anerkjendt af Jesus, besidde Præstedømmet og Apostelskabet, være kaldet til at forvalte i hellige Ting og forkynde „Herrens velbehagelige Aar", og dog være uden den Glimmer, Popularitet og Held, som de Kirker besidde, hvoraf den er omgiven; de Ældste kunne være ulærde, uanerkjendte blandt de Vise, og dog være i Besiddelse af frelsende Sandheder, og Bærere af et guddommeligt Budskab til en syndig Verden. Verden kunde efter Alt maaske dog have taget fejl af dem, have miskjendt deres Profet, misforstaaet Præsident Young, ladet deres ledende Mænd være ukjendte og ikke ønsket at lytte til deres Lærdomme eller forstaa deres Liv, men hvad da, er deres Arbejde derfor tilintetgjort? Er deres Kaldelse derfor ikke anerkjendt? Ere de derfor mindre den Almægtiges udvalgte Tjenere? Ville deres Ord derfor mindre være „en Livslugt til Liv eller en Dødslugt til Død" for den Slægt, til hvem de komme?

Med Hensyn til den vedvarende Prædiken om Daab, da er det simpelthen et uafvidende Vidnesbyrd om Orden og System. Er det sædvanligt, at Elever i Skolen lære højere Principer, førend de kunne mestre de lavere? I al videnskabelig Undervisning ere de første Principer Grundvolden for alt videregaaende Studium, og hvor dette forsømmes, er Uddannelsen kun løs, usikker og overfladisk, og den hele Bygning kan let kuldkastes; Vejen til den højere Mathematik ligger over Multiplikations Tabellen, og Literaturens store Skatte kunne kun naaes gjennem Alphabetet, og eftersom Daab er af guddommelig Anordning, værende en af Evangeliets Ordinancer, et Skridt henimod Frelse, indførende i Riget, virksomt for at erholde Velsignelser og mægtigt i Virkninger, saa behøve vi ikke at frygte for at sige, ligesom Jesus sagde: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indgaa i Guds Rige." Dette er Forholdet med Daaben. Dette er en betydningsfuld, en hellig Ordinance, den højeste Myndighed erklærer den saa, og det højeste Exempel giver den Værd, og skjønne, ophøjede Principer ere forenede med den. „Vide I ikke, at vi saa mange af os, som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans

Død? Vi ere altsaa begravne med Kristus ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde til Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Her er Ophøjethed og Tydelighed, her er Skjønhed og Nytte, og vi kunne ikke, Verden kan ikke, undvære en saa belærende og nyttig Ordinance, derfor prædike de Ældste den, og i ingen Forstand ere vi eller Verden berettigede til Lærdomme, Principer eller Velsignelser, tilhørende mere fremadskredne Elever, indtil vi og de lære de Lektier, som maa og skulle gaa forud. Naar Verden er rede til Daab, naar de ere døbte, da ville de indse, at de have lige netop overskredet Dørtærskelen, og guddommeligt Livs Porte ville aabne sig, eftersom de annamme „Bud paa Bud og Linje paa Linje."

Det forventes ikke, at de, som ere saaledes døbte, ville anse det for Enden; det er ikke Frelse, kun tildels, men dersom Oprigtighed ledede dem i Vandet, vil Fred følge dem ud deraf, og den Hellig-Aands herlige Gave vil blive given igjennem den beskikkede Ordinance og Kanal til at lede dem fremad paa den opadførende Sti, nogle af de Døbte have endog antaget, at denne store Gave vilde ophæve Brugen af de Evner, hvormed Mennesket var begavet; Nogle have været tilbøjelige til at tilskrive den alle de lunefulde Ideer og Følelser, som de grebes af, efterat de havde gjennemgaaet denne Ordinance; Nogle have troet, at ethvert Ord, de ytrede, enhver Bemærkning eller Tale, som de fremsatte, var den umiddelbare Følge af dens Inspiration. Ak, hvor stor har da ikke Modtagerens Uvidenhed været; hvorsomhelst fejlagtige Begreber, falske Paastande og Principer, uforenelige med aabenbaret Sandhed, ere blevne fremsatte, kunne vi ikke dadle Aanden, men Modtageren har været ufuldkommen. Mere moden Erfaring indseer, at „Profeternes Aand er Profeterne underdanig", at uordentlige og modsigende Tilkjendegivelser ere ikke fra Sandhedens Aand, som en Følge heraf Advarslen: „I Elskelige, tro ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud." Vi maa lære og blive istand til at skjelne mellem disse Aander, idet vi forvisses om, at Guds Aand er Fred, Renhed, Orden, Kundskab og Lys, at den „bor ikke i urene Templer," men at kun de, som ere blevne døbte i Ydmyghed, i ærlige Hensigter og med Attraa efter Gud og hans Rige, ville modtage denne større Velsignelse. Udøvelsen af de aandelige Evner giver Kraft, og mange Ting, der maa opfattes formedelst Aanden, hvilke før vare uforstaaelige, blive nu tydeliggjorte; misforstaaede Pligter, upaaagtede Ansvarligheder og ubenyttede Evner sees formedelst den Hellig-Aands oplysende og underviisende Indflydelse at være vort Livs og Levnets Hovedprinciper; tilsyneladende eneståaende Sandheder begynde at udvise Slægtskab og derefter at omfatte hverandre; Daab er knyttet til Troen paa højre Side og til Haandspaalæggelse paa venstre; Gaverne følge Aanden og hjælpe derefter til at forme Livet. Sandhed er i hver, Gud er i hver, „i hint System er intet Uoverensstemmende," Alt er beslægtet og dog vigtigt, Alt er forbigaaende for Individer, men evigt for Racen, de første Principer ere for Børn i Kristum, derefter haard og stærk Føde for de modnere i Alder.

Verden vil maaske ikke annamme dette System, vurderer ikke denne Orden, vil maaske føle sig tilbøjelig til at indbefatte eller udelade de grundlagte Skridt og

regne Evangeliets Ordinancer for at være vigtige eller ikke, men „vi have ikke saaledes lært Kristum“, og om vi end ikke ere fuldt saa højtraabende om „Blodet“, ikke saa bestemte med Hensyn til „blot tro“, og om vi end ikke med ligesaa megen følesfuld Salvelse fortælle om, hvor „sød“ Jesus er, hvor underfuld hans Kjærlighed, hvor stor den Frelse, han udarbejdede for os, saa kunne vi dog være overensstemmende med Skrifterne, mere rimelige, mere bestandige; vi kunne være mere tydelige, mere visse, mere befuldmyndigede, vi kunne bruge vor sunde Forstand saavelsom at søge den Hellig-Aands Inspiration; vi kunne bære Vidnesbyrd om „det, som vi kjende og i Sandhed tro“, og vort Vidnesbyrd er kraftigt, vort Levnet er vore Vidner, dette fremviser vor Tro, vor Kundskab, Fremadskriden og Tilvæxt, og omendskjøndt vi ikke give mere til Verden end, hvad vi befales til af Herren, saa vide vi dog som Ældste og Hellige i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at ligesom „Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne,“ saaledes er ogsaa Evangeliet, det er en Tro, en Kundskab, en Aabenbaring, et System, et Liv, og formedelst det vil Guds Rige blive opbygget og Jorden forløst og herliggjort, saa at det i Sandhed er „Noget mere end Daab“.

Mill. Star.

Missionærers Ankomst. Den 1ste Juni ankom Brødrene L. P. Nelson, Provo, og T. A. Hallgren, Ogden, hertil efter en noget stormfuld Rejse paa Oceanet. De afrejste fra Ogden den 7de Maj.

Afløste.

Ældste N. M. Petersen, Præsident over Aalborg Konference,
Ældste J. F. F. Dorius, Præsident over Kristiania Konference.
Ældste O. Olsson, Præsident over Skaane Konference.
Ældste R. Christensen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference.
Ældste O Hansen, omrejsende Ældste i Gøteborgs Konference.
Ældste B. Jensen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavn Konference.
Ældste A. Hendriksen, omrejsende Ældste i Aalborg Konference.
Ældste B. Rohde, Medarbejder paa Sk. Stjernes Kontor.

Ovennævnte Brødre afløses med Tilladelse til at rejse hjem med førstkommende Emigrationsselskab.

Beskikkede.

Ældste J. Christensen, at præsidere over Aalborg Konference.
Ældste J. Rolfsen, at præsidere over Kristiania Konference.
Ældste J. Anderson, at præsidere over Skaane Konference.
Ældste T. A. Hallgren, at arbejde i Stockholm Konference.
Ældste L. P. Nelson, at arbejde i Skaane Konference.
Ældste C. C. Busch, Medarbeider paa Sk. Stjernes Kontor.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Brigham City, Boxelder Co., Utah.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Overalt i Utah, og ikke mindre her i den nordlige Del, ere Udsigterne til en rig Høst meget gode, dog vil Frugthøsten blive mindre god paa Grund af den sildige Frost, som har skadet Blomsterne meget, især paa de Træer, som bærer de finere Frugtarter. Medens vi her i det Indre ikke kunne tale om Skibsfart, værende næsten 1000 engl. Mil fra den nærmeste Havn paa det Stille Havs Kyster, saa have vi dog noget bedre for Handelsbrug end „Ørkenens Skib", Kamelen, eller Karavaner paa arabisk Vis. Det er en Mærkværdighed at see, hvorledes Jernbaners Komme har fremmet Handel og Industri og gjort Rejselivet til en Lyst. Medens Banen, som sammenknytter de tvende store Verdenshave, bringer alleslags Varer fra de østlige Stater og Europa, saa bringer den iligemaade fra det Stille Havs Kyst en Mængde af Produkter fra Kina, Japan og Øerne i Sydhavet, osv. Utah Nordbanen udstrækkes nu til Montana Territorium, hvilket allerede har begyndt en storartet Trafik i denne Retning, og hvad vil det ikke blive, naar vi blive bragte i direkte Forbindelse med de engelske Besiddelser i det nordlige Amerika. Iøvrigt have vi en særdeles fredelig Tid gjennem hele Landet; vore Fjender ere, omend ikke mindre uforsonlige end tilforn, dog trætte, og indvortes Uro og Stridigheder afkræfter dem meget, saa at de kun have liden Tid til at lægge Mærke til „Mormonspørgsmaalet". Det seer ud til, som om Potters Lovforslag*) i Underhuset i Washington virkelig vil gjøre det Yderste for at bevise, at Hayes kun er Præsident ved Magt, hvilket maaske vil give Signalet til en anden Revolution, hvis Følger man muligt kan forud beregne. Vor Delegerede til Kongressen, Hon. G. Q. Cannon har et lysere Hoved end de fleste af Kongresmedlemmerne; hvis hans Exempel blev fulgt af dem, vilde der være mindre Strid, og man vilde opbygge og udvikle, istedetfor at nedbryde og svække Landets Kræfter; men „naar de Ugudelige herske, da sørger Folket." Roms, Karthagos og de nyere Tiders Historie, fremvise ikke, at gode Frugter udspringe fra en republikansk Regjering, hvor gode og ønskelige dens Principer end synes at være. Naar Træet er fordærvet, vilde Frugterne rimeligvis ikke blive gode. Vi ville maaske endnu komme til at se Tilden erklæret Præsident de jure (berettiget), men det sandsynligvis blive med draget Sværd i Haanden. For Utah er det imidlertid ligemeget, hvem der er Nationens Overhoved.

Deres med Agtelse,

A. Christensen.

*) Om Nedsættelse af en Komite forat undersøge paaklagede Misligheder og uredelig Fremgangsmaade i Florida og Louisianna ved det sidste Præsidentvalg.

Konferencemøde.

Konferencemødet i Kristiania afholdtes efter Bestemmelse den 25de og 26de Maj, 1878. Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission, J. F. Dorius, Konferencens Præsident, og Eldsterne J.

Rolffen, John Petersen og A. F. Petersen; som Besøgende, N. M. Petersen, Præsident over Aalborg Konference samt A. Hendriksen, omr. Ældste i samme, alle fra Zion. Foruden ovennævnte Brødre vare ogsaa tilstede andre i Konferencen arbejdende Missionærer, samt en god Forsamling af Hellige. Mødet aabnedes den 25de Kl. 8 Aften med Sang af Koret og Bøn af Ældste J. Rolffen, hvorefter Præs. J. F. Dorius gjorde nogle indledende Bemærkninger, og Tiden overlodes nu til de forskjellige Grenes Forstandere. Ældste J. Pouelsen, Kristiania Gren, C. C. Pedersen, Drammen, John Petersen, Trondhjem, O. Nielsen, Arendal, A. F. Petersen, Frederiksstad og Hald, gave Beretninger fra deres Grene, de Hellige følte tilfredse, paa sine Steder undersøgte mange Fremmede Evangeliet, og nogle Faa vare blevne døbte. Ældste J. Rolffen gav Beretning om sine Rejser og Virksomhed paa Vestlandet og udtalte, at Folket var meget hildet i sekteriske og bigottiske Præsters Lærdomme, dog fandtes mange gode og oprigtige Mennesker, som sikkerligen i sin Tid vilde annamme Evangeliet. Han var bleven idømt en Mulkt paa 82 Kr. for at have døbt to Personer, men havde indanket Sagen til Overretten. Øvrigheden var dog meget human imod ham og vilde næppe sagsøge nogen af de Ældste, om ikke andre fjendske Personer gjorde det. Ældste P. Olsen gav en god Beretning om sin Rejse i Odalen og Hedemarken, Udsigterne vare lovende. Præs. J. F. Dorius var tilfreds med Brødrenes Arbejde og de afgivne Rapporter, han havde selv gjort sig bekjendt med alle Grenene og sagde, at en god Aand og god Forstaaelse herskede i dem alle. Taksigelse af A. F. Petersen.

Søndag Formiddag fortsattes Mødet, og efter Sang, og Bøn af C. C. Pedersen administreredes den hellige Nadver. Præs. J. F. Dorius oplæste derefter den statistiske Rapport over Konferencen, der tæller 920 Medlemmer, hvoraf 54 vare blevne døbte siden sidste Konference. Han gav dernæst mange gode Raad til Konferencen. Præs. N. C. Flygare talte om Evangeliets første Indførelse i Skandinavien og dets senere Fremgang. Talte om vort Forhold til Gud, om Tidernes Tegn, de sidste Dages store Begivenheder og Begyndelseslæren i Kristo. Taksigelse af Ældste N. M. Petersen.

Eftermiddag Kl. 2. Sang og Bøn af Ældste John Petersen. Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges. Ældste J. Rolffen sagde, at Mennesket ved Lydighed vilde erholde Frelse for sin Sjæl. Talte om Aabenbaring, og bar Vidnesbyrd om Evangeliets og Præstedømmets Gjengivelse til Jorden ved Englesendelse i denne vor Tid.

Ældste A. Hendriksen bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Fremkomst. Ældste John Petersen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Profeten Joseph Smiths Kaldelse af Gud, og han glædede sig ved at have dette Privilegium. Præs. N. C. Flygare talte om Guds Kjærlighed til Menneskene, især til dem, som vilde elske og holde hans Bud, samt om hans Handlemaade mod Menneskene i fordums Dage, og sammenlignede den med vor Tid. Sang, Taksigelse af Præs. J. F. Dorius.

Aften Kl. 6. Sang og Bøn. Ældste N. M. Petersen var glad ved at se de norske Hellige endnu engang førend sin Hjemreise til Zion, bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, og talede meget belærende til Forsamlingen. Ældste A. F. Petersen bar

Riges Gjenoprettelse og om, at Gud havde Profeter paa denne vor Tid. Præs. N. C. Flygare talte om Zion og om de mange Tusinder, der indsamledes dertil for at opfylde hvad Fortidens Profeter havde forudsagt, nemlig at bringe „Ørkenen til at blomstre som en Rose“, og opbygge Guds Rige og hans Zion; de Hellige opføre der Templer, hvori de udføre Evangeliets hellige Handlinger for deres afdøde Slægtninge og Venner. Talte om den tusindaarige Fredsregjering, hvori de Trofaste ville erholde Lod, som levede efter det Lys og den Kundskab, som Evangeliet giver. Præs. J. F. Dorius gjorde nogle sluttende Bemærkninger, hvorefter Konferencen sluttedes paa ubestemt Tid. Taksigelse af Præs. N. C. Flygare.

Mandagen den 27de Kl. 9 Form. samledes en Del af Præstedømmet til et Møde, i hvilket mange Raad og megen god Undervisning blev meddelt af Præs. N. C. Flygare og de øvrige af Brødrene fra Zion.

Havets Bund.

Vore Undersøgelser gaae ud paa at vise, at Oceanets brusende Bølger og mægtigste Vover hvile ikke paa haarde eller ujævne Lejer i dets Bund, men paa stille Vande, at overalt paa Bunden af det dybe Hav ere Jordens solide Ribben beskyttede som ved et Klædebon imod den tærende Virken af dets Strømme, at dets utrættelige Bølgers Vugge overdækkes af et Bælte af Vand i hvilende Tilstand eller saa nær i Hvile, at det hverken kan opslide eller forflytte den mindste Smule Flydegods, som engang tager Stade der. Den ensartede Skikkelse af de mikroskopiske Skaller og den næsten fuldstændige Fraværelse iblandt dem af nogetsomhelst Bundfald fra Havet eller nogen anden fremmed Bestanddel fremsætter paa den mest slaaende Maade Begrebet om en fuldstændig Stilhed paa Havets Bund. Nogle af disse Exemplarer af Skaller ere saa rene og fri for Havets Sand som det nyfaldne Snefnug for Jordens Støv. I Sandhed det fremgaar af disse Lodundersøgelser, at Havet lig en Snesky i stille Vejr drysser stedse paa sit Leje nogle af disse skyggeagtige, fine Skaller, og vi kunde let forestille os, at de Vrag, som ere strøede paa dets Bund, blive igjennem Tidsaldres Proces skjult under denne dunagtige Bedækning og fremvise det samme afrundede Udseende som Legemet af en Rejsende, der omkommer i en Snestorm. Levningerne af Myriader af bevægelige Ting bortføres af Havstrømningerne og afsættes i Tidernes Løb over hele dets Bund. Denne Proces, fortsat igjennem Tidsaldre, har bedækket Oceanets Dyb som med et Klædebon, bestaaende af Organismer, saa fine som Rimfrost og ligesaa lette i Vandet som Dun i Luften. Rindende Vands Tænder ere meget skarpe. Se hvorledes Niagara'en har skaaret sin Vej igjennem Lag efter Lag af solid Klippe. Men hvad er Niagara'en med alle de friske Vandstrømme i Verden sammenlignet med Oceanets store Strømme? Og hvad er Tyngdekraften af fersk Vand paa Flodsengene sammenlignet med Oceanets Vands Tyngdekraft paa det store Havs Bund? Den er ikke større i Sammenligning hermed end en Rendesten imod Verdens største Vandfald Hvorfor have da Havets Strømme ikke oprevet dets Bund? Simpelthen fordi de ikke ere blevne tilladte at komme til den.

(All the year round.)

Blandinger.

Tydskland er i den senere Tid bleven sat i stor Bevægelse ved to kort efter. hinanden stedfundne Attentater paa Keiser Vilhelm. Det første udførtes af en Blikkenslager Hødel, som skjød paa Keiseren, men fejlede, det andet foretoges af en Dr. Nobiling, som, da Keiseren kom kjørende „Unter den Linden", affyrede to Skud mod ham, hvorved omtrent 30 Hagelkorn trængte ind i Ansigt, Hoved, Ryg og Arme. Nobiling forsøgte før sin Paagribelse at begaa Selvmord ved at skyde sig, og er haardt saaret. Keiseren er i Bedring, og der synes ikke længere at være nogen Fare.

Indebrændt. I Staden Tientsin i China hændtes den 7de Januar den Ulykke, at en indhegnet Plads med en Mængde Siv- og Basthytter, som man havde anvist til Opholdssted for de Ulykkelige, som paa Grund af Hungersnøden vare flygtede til Staden, og hvor der var opstablet en Del Levnetsmidler, gik op i Luer, hvorved 1500 Mennesker indebrændte. Den eneste Udgang var afspærret, fordi man vilde beskytte Oplaget mod Plyndring udefra, og saaledes blev al Flugt umuliggjort. Den chinesiske Regjering synes at være aldeles hjælpeløs og raadvild ligeoverfor denne Ulykke; fra engelsk og amerikansk Side samles der betydelige Bidrag.

Ifølge Efterretninger fra Kreta havde 5300 Insurgenter slaaet Tyrkerne ved Kalyvæ og tvunget dem til at trække sig tilbage til Kyststæderne, Som Følge af denne Sejer have Kreterne besluttet at fortsætte Kampen, indtil Øen er forenet med Grækenland.

Manchester, 7de Juni. Idag fandt en heftig Explosion Sted i Kulgruben ved St. Helens i Lancashire, som kostede 200—250 Mennesker Livet.

Pantserskib sunket. En tydsk Flaadeflotille, bestaaende af tre Pantserskibe og en Avisodamper passerede den 31te Maj igjennem Kanalen mellem England og Frankrig, da Pantserskibet „Wilhelm" gjorde en brat Vending for at dreje af for et Barkskib, der sejlede det imøde, og kom derved til med fuld Kraft at sejle ind paa „Kurfürst".

Det var Kl. 9 om Formiddagen; som man formoder, var Mandskabet netop kommanderet til Øvelse, og Skibet gjort klart, af hvilken Grund Baadene vare surrede fast og ikke saa lette at fire ned som under sædvanlige Forhold. Efter 4½ Minuter exploderede flere af Pantserskibets sex Kjedler; Skibet lagde sig paa Siden og sank 3 Mile fra Kysten paa 15 Favne Vand. Vejret var smukt, og Søen rolig. En Mængde Skibe, der vare i Nærheden, ilede med at udsende Redningsbaade; ogsaa fra Dover blev der udsendt Baade til Assistance. „König Wilhelm" (med Eskadrens Chef, Admiral Batsch ombord) havde ved Sammenstødet faaet en stærk Læk i Forstavnen, som maatte stoppes til med Maatter, Seil og andre Sager.

Omtrent 260 Mand omkom af „Kurfürsts" Besætning, hvoraf Størstedelen var hjemmehørende i Berlin. Det var Skibets første og eneste Rejse.

Jordskjælv. Det Jordskjælv, som den 14 April ødelagde Staden Cua i Venezuela, har kostet mange Mennesker Livet. Over 300 Personer bleve begravede under Stadens Ruiner. Cua ligger omtrent 30 Mil fra Caracas, omgiven af rige Sukker- og Kaffeplantager. Kl. 9 om Aftenen styrtede pludselig, uden at der iforvejen havde vist sig noget foruroligende Regn, alle Huse om. Den store Kirke, Stadens Stolthed, blev løftet ivejret og sank derpaa sammen med et vældigt Brag. En under Ruinerne udbrudt Ildløs fuldendte Ødelæggelserne. Man sporede Stødet i Caracas; Kirkeklokkerne begyndte pludselig at ringe, og i mange Huse viste der sig Revner. Jordskjælvet synes at have strakt sig fra de smaa Antiller langs Fastlandets Nordkyst til Maracaibo.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for Halvaaret 1878.

Konference.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalsum	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Opholdssted ubekjendt
Danmark.														
Kjøbenhavn . .	6	1	3	84	45	21	20	755	929	127	29		8	
Aarhus . . .	5		3	49	25	40	4	763	884	122	32	11	4	
Aalborg . . .	5		2	57	25	29	10	481	604	106	20	1	6	
	16	1	8	190	95	90	34	1999	2417	355	81	12	18	
Norge.														
Kristiania . .	6		4	97	32	35	18	726	912	26	2		1	
Sverig.														
Stockholm . .	10		4	78	33	24	11	692	842	113	43	2	5	
Gøteborg. . .	9		5	47	28	26	12	428	546	103	13		1	
Skaane . . .	5		3	35	5	8	3	347	401	40	16		1	
	24		12	160	6[illegible]	58	26	1467	1789	256	72	2	7	
Island . . .	1			3	1	1		11	16	3	2			
Summa . . .	47	1	24	450	194	184	78	4203	5134	640	157	14	26	

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.